

ТРЕБА ДА СЕ ИМА ЧУВСТВО ЗА ХУМОР

Еднаш ние со Мишка пишувавме домашна. Ги ставивме тетратките пред нас и препишувавме. И патем јас му раскажував на Мишка за лемуриите, дека тие имаат големи очи, како стаклени чиничиња, и дека јас видов фотографија на лемур, како тој се фаќа за пенкало, а самиот е толку малечок и премногу симпатичен.

Потоа Мишка вели:

- Напиша?

Јас велам:

- Веќе да.

- Провери ја мојата тетратка, - вели Мишка, - а јас - твојата.

И ги заменивме тетратките.

А кога видов што напишал Мишка, веднаш почнав да се кикотам.

Гледам, а Мишка, исто така, се кикоти, дури посине.

Јас велам:

- Зошто се кикотиш, Мишка?

А тој:

- Се кикотам, бидејќи ти неправилно препиша! А ти зошто се кикотиш?

Јас велам:

- И јас, исто така, само поради тебе. Види, си напишал: „Фатија мазови“. Што се тие – „мазови“?

Мишка поцрвене:

- Мазови – тоа изгледа се мразови. А еве ти си напишал: „Запа зимата“. Што е тоа?

- Да, - реков јас, - не „запна“, туку „започна“. Нема што да се прави, треба да се препише одново. Лемурите се виновни за тоа.

И ние почнавме да препишуваме одново. А кога препишавме, јас реков:

- Ајде да си даваме задачи!

- Ајде, - рече Мишка.

Тогаш дојде татко ми. Тој рече:

- Здраво, другари студенти...

И седна на масата.

Јас реков:

- Еве, тато, слушај, каква задача ќе му дадам на Мишка: еве јас имам две јаболка, а ние сме тројца, како да ги поделиме меѓу нас подеднакво?

Мишка веднаш се намурти и почна да мисли. Тато не се намурти, но исто се замисли. Тие долго си мислеа.

Тогаш јас реков:

- Се предаваш, Мишка?

Мишка рече:

- Се предавам!

Јас реков:

- За сите да добиеме еднакви делови, од овие јаболка треба да се свари компот. – И почнав да се смеам: - Тоа тетка Мила ме научи!..

Мишка се намурти уште повеќе. Тогаш тато подзамижа и рече:

- А штом си толку итар, Денис, ајде јас да ти дадам задача.

- Ајде, давај, - реков јас.

Тато прошета низ собата.

- Е, па слушај, – рече тато. – Едно детиште учи во прво „В“ одделение. Неговото семејство се состои од пет члена. Мајката станува во седум часот и за облекување троши десет минути. Таткото, пак, мие заби пет минути. Бабата оди во продавница за толку време, кол-

ку што мајката се облекува плус колку што таткото мие заби. А дедото чита весници толку време, колку што бабата оди во продавница минус времето кога станува мајката.

Кога тие сите се заедно, почнуваат да го будат тоа детиштето од прво „В“ одделение. За тоа се троши време колку што е потребно за читање на весниците од дедото плус бабиното одење во продавница.

Кога детиштето од прво „В“ одделение се буди, тоа се тегне толку време, колку што се облекува мајката плус миењето заби на таткото. А тоа се мие толку долго, колку дедовите весници делено на бабата. На часовите тоа доцни толку минути колку што се тегне плус колку што се мие минус станувањето на мајката помножено со забите на таткото.

Се поставува прашање: кое е тоа детиште од прво „В“ и што му се заканува ако ова продолжи и понатаму? Толку!

Тогаш тато застапа среде собата и почна да гледа во мене. А Мишка се закикоти на цел глас и, исто така, почна да гледа во мене. Двајцата гледаа во мене и се кикотеа.

Јас реков:

- Не можам веднаш да ја решам оваа задача, затоа што ова сè уште не го имаме учено.

И повеќе не кажав ниту збор, туку излегов од собата, затоа што веднаш се досетив, дека како решение на оваа задача ќе се добие мрзливко и дека таквиот набрзо ќе го избркаат од училиштето. Јас излегов од собата во ходникот и се пикнав зад закачалката и почнав да размислувам, дека ако задачата е за мене, тогаш тоа не е вистина, зашто јас секогаш станувам доста брзо и се тегнам доста кратко, токму толку колку што треба. И уште помислив, дека ако тато толку сака да измислува работи за мене, тогаш нека повели, јас можам да си

одам од дома право во неосвоените краишта. Таму секогаш ќе се најде работа, таму се потребни луѓе, особено младина. Јас таму ќе ја покорувам природата, и тато ќе дојде со делегација на Алтај, ќе ме види, и јас ќе подзастанам на кратко, ќе му речам:

„Здраво, тато“, и ќе одам да продолжам да покорувам понатаму.

А тој ќе рече:

„Имаш поздрав од мама...“

А јас ќе речам:

„Благодарам... Како е таа?“

А тој ќе рече:

„Се држи“.

А јас ќе речам:

„Таа, веројатно, го заборавила својот единствен син?“

А тој ќе рече:

„Што зборуваш, таа ослабе триесет и седум килограми! Ете колку ѝ недостигаш!“

А што ќе му речам понатаму не стигнав да смислам, бидејќи врз мене падна палто и тато одеднаш сирна зад закачалката. Тој ме виде и рече:

- Леле, ене го каде бил! Што ти се такви очите? Па зарем ти ја сфати таа задача на своја сметка?

Тој го крена палтото и го закачи на место и потоа рече:

- Јас сето тоа го измислив. Такво детиште нема ниту во целиот свет, а не, пак, во вашето одделение!

И тато ме фати за раце и ме извлече од зад закачалката.

Потоа уште еднаш внимателно ме погледна и се насмевна:

- Треба да се има чувство за хумор, - ми рече тој, и очите весело му заблескаа. - А ете тоа е смешна задача, нели? Ајде! Насмеј се!

И јас се насмеав.
И тој, исто така.
И отидовме во собата.